

Andre, der ere vante til at sætte Læring efter Næring, maaffe ogsaa have mindre Bøen og derfor kunne slaa sig bedre igjennem. Den sidste ærede Taler kom ind paa den Feil, som den høitærede Conseilspræsident havde begaaet ved at flytte dette Lønningstillæg fra Finantsloven over paa en særlig Lov. Jeg vil slet ikke tale om, hvorvidt det var en taktisk Feil eller ikke, men der kan dog egentlig ikke siges Noget derom; den ene Form er jo ligesaa berettiget som den anden; det er kun en midlertidig Foranstaltning, naar man har Forslag til Lønningsforbedringer i de forskjellige Love liggende for sig. Hvad nu de forskjellige Love angaar, som skulle til Revision, maa man indrømme, at det er suldkommen rigtigt, at man har beklaget sig over, at disse Lovarbejder ikke nyde den Fremme, man kunde ønske; men maa man dog ikke billigvis fra alle Sider tage den tilstebeværende Stilling i Betragtning? Ja, jeg tror virkelig ogsaa, at den høitærede Minister selv maa erkjende, at man har arbeidet under vanskelige konstitutionelle Forhold, og at Ministeriet bør tage sin Del af Banskelligheberne. Da det begyndte, stod det overfor et Flertal i dette Thing, et sluttet Flertal. Det var Banskigheden dengang; nu har Ministeriet faaet dette Flertal delt i to relative Mindretal eller relative Flertal, som man kan kalde det. Men disse frembyde nye konstitutionelle Banskelligheder, og jeg haaber, at den høitærede Finantsminister, som dog kjender lidt til at have levet under konstitutionelle gode og glade Dage, da han var den mest elskede Minister, Danmark havde, dengang han fremmede Jernbaneforslaget og levede i Lykke og Herlighed, og, da han gik af, var den mest fævnede af alle danske Ministre, der have været, — jeg haaber, siger jeg, at denne Minister, der saaledes kjender til Stabens Omvælinger, vistnok ogsaa vil kjende til, at der paa det andet Omraade, overfor Administrationen, kan være meget bebrøvelige Omvælinger, og den Omvæling, der har fundet Steb, kalder jeg en meget uhyggelig. Det maa jo alle Menneker tage Hensyn til, og jeg synes ogsaa, at baade det høie Thing paa den anden Side af vor Gang, som har faaet sine Ønster opfyldte, ikke med Hensyn til denne Lov, men sine konstitutionelle Ønster, og det ærede relative Flertal i denne Sal, det, vi før kunde tænke os var det ministerielle Mindretal, maatte tage Hensyn til, hvorledes Stillingen er. Det synes jeg nu ikke, de have gjort i den Maade, hvorpaa de ere optraadte, og jeg kunde da altsaa sige, at den Bei, som f. Ex. den ærede Ordfører for Mindretallet i denne Sal, men Flertallet i Fællesudvalget (Thomsen), har foreskrevet, forekommer mig ikke i mindste Maade at kunne føre til Maalet. Naar vi nu derimod tage Hensyn til den sidste Uttring af den høitærede Conseilspræsident, i hvilken han sagde: For mit Vedkommende er denne Lov falden bort, men dermed er

ikke bortfaldet et Hensyn til den stedbfindende Dyrtdid, — da har jeg her et Løsen til Sagens Ordning i denne Samling. Men saa har jeg ogsaa en Betryggelse for, at den høitærede Minister ikke nødvendigvis har nødig at staa paa samme Standpunkt, som han maa staa paa, naar han fremlægger for Thinget et Forslag til en Lønningsforbedring for Embedsstanden. Thi de Herrer maa ogsaa, — det vil jeg netop sige til de Herrer, der kunne tænke sig, at de engang kunne komme til at beklæde samme Plads som den høitærede Minister — gjøre sig fortrolige med, at naar en Minister, som staar i Spidsen for Administrationen, skal forelægge et Forslag om Lønningsforbedring, kan han ikke passende drage nogen vilkaarlig Grændse, men maa tage Alle med. Han er den, der staar i Spidsen for Administrationen, og kan efter sin Stilling ikke gaa Nogen forbi. De Embedsmænd, han stadig har at virke med, vilde føle sig høitlig fornærmede, dersom den høitærede Minister saaledes forbigik Nogle og drog en vilkaarlig Grændse, naar Taler er om en Lønningsforbedring. Men naar der er Tale om et Dyrtdidstillæg, som den høitærede Minister betoned, kommer Sagen til at ligge for i en anden Stikelse, og da kan der være Tale om, hvorledes man skal drage Grændsen. Naaget nu den høitærede Formand har bedt os om ikke at tage Hensyn til det, der blev antydet af den høitærede Minister, maa jeg dog med Hensyn til de omtrentlige Tal, der foreligger, maaffe tillade mig at stille det høie Thing det meget bestemt for Die, hvad det er, det nu egentlig dreier sig om. For en bedre Beregningsskyld vil jeg vælge et Exempel og da tage en Embedsmand, som har 2,400 Kr. Han vil omtrent have 8 Kr. om Dagen. Naar man nu regner en Husstand paa 7 Medlemmer — det pleier at være Reglen — saa ville de Herrer se, hvorledes det stiller sig med en saadan Lønning, naar Embedsmanden skal skaffe Husleie, Mad, Børnernes Skolegang osv. Efter dette vil jeg tage et vilkaarligt Tal for at hjælpe ærede Medlemmer til at se, hvorledes Forholdet er. Tage vi en Embedsmand, som har en Lønning paa 3,650 Kr., ville De jo se, at det er 10 Kr. om Dagen. Denne Embedsmand er kommen noget videre, han har flere større Børn, og hans Forngødenheder ville omtrent være vovede i samme Forhold som hans Gage, fordi Udgifterne til Børnene ere blevne større. Jeg vil ikke sige, at hans Omgangsreds er voget, men Fordringene til hans Repræsentation og hele Stilling i Samfundet er voget. En Fuldmægtig behøver ikke at gjøre de samme Selskaber, som en Kontorchef behøver at gjøre, og saa videre op til Departementchefen. (Ushrøvelse af J. Peder sen). Min ærede Sidemand, den milde Repræsentant fra Afsens, siger, at de ikke skulde gjøre Selskaber. Hvad er nu det for en Bemærkning, saasnart